

peegli ausa kuñingasale andeks, et sunt emand arinolikult mind waest mele tulletaeks. Niñetub aetu olin ükskord wanõa kaddunud iñja tagga, warast sallamahti käppanud. Wägga kunstlikud tööd. Miñõ ebbikasa watas saggedast iggatsebes falli asjade peale; töüsits mittokord sellepärast sõna: wahheldamist ja jäggelemist mäjjas, siiski ei raat sind ma fallist watta Ermelina kesele anda. Sölle ja peegli läkkitasin lahkest süddamest kuñingliko emandale, kes itta miñõ wasto armoline olli olnud.

— Lühidelt tahhan sin föllest räfida. Sesihane fölg ei olnud öbbedest, waid ühhe ellaja luust tehitud, mis fallimaks arvatalasse kui fulda. Se imeline ellajas ellab suggawal India maal, temal on sena kirju nahk ja vägga maggas ois, mis föik lomad töömsaks ja aiged terveks teeb. — Surreb ellajas, siis lähhed maggas ois luie sisse, kust taial ärra ei kau. Kuust kunstlikult nikkertatud fölg paistis läbbi kui flaas, ülgas elledamast kui öbbe, walgemast kui lum'i ja aises illusamast kui Maarjarohhi. Sölle wäljavole fülle peale ollid kenuud pildi, kujud nikkerdatud, kujude wahhel joofsid kuldvirud, förvad siinised ja puñased. Keskpaika olli vägga kenast ülestehitud, kuida ennemuiste Kallewi-poeg Reiwa jõel wähbil olli ja kolm raudtride mehhed temale wöersti tuolid. Kallewi-poeg istus kasssi põsakil kalsal, üks juurtega tükki maast ülestikitud kuust olli södi wardaks, ja obbune södiks warda otsas. Raudtride mehhed tahtsid Kallewi-poega endale

abbimehhels valgata. Kallewi-poeg ütles: Eßitels peame rammo fatsuma, kas folko sünname? Ma ei wiitsi teie lõhhetumate pärrast ülestõusta. Tõmmake mo söda warras jõest wälja, et nähha saan, kas wähkesi külles on? — Maudmehhed ei jõudnud warast ligutada. Kallewi-poeg käskis neid liggemale astuda; tööstis neid siis folmefeste oma pahhema käe pihhule, wölli parrema käe sõrmedega eßimese raudmehhe niudest kinni ja wiskas kät rab, bades tedda mattha, et mehhike rinnuni ma sisse waus; teine waus suni, agga folmandamale olli nisugguse matsu annud, et raudmees kaks sulda ma alla waus, ja auf veel tänapäewani Koewa jõe kalsal nähtaval on. Seal ei usaldanud seddagil viisemalt Kallewi poega saupa affata sobbima. Sedda, mis sõnaga täielikult ei jõua ärraselletada, olli pildi kombel illusast fölle peale tehtud, ja kiri pildi ümber oitas luggu tähentada.

„Kuulgem siis veel lühidelt kassi peegli luggu! Klassi assemel olli üks vägga selge illus kiowi, mis Krüstalliks kutsutakse. Sesihane peegli flaas olli ni selge, et mitine pennikoorma pealt föik senna sisse paistis, olgo pâwal ehk õsel. Jäbelajate salla mõttedki wöris oßaw film peegli flasis ärranähha. Luhthus watoja näo peal middagi wigga ehk käe-tippulest silma peal, föik kaddus peeglisje wadates ärra. Peegli raam olli ühhest puust tehtud, mis Tartu ja Turgi-ma rajja tagga kastwab, ja suhhu ial ei tööku eggia jaoho, kui sisse ei tulle.